

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਰਹੇ ਹਾਂ , ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ , ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ”

***ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਦੇਹ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

***ਉੱਤਰ:-** ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਰੱਖਣਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮੰਗਣਾ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਣਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਵਾਨੇਵਾਚ। ਜਦੋਂ ਭਗਵਾਨੇਵਾਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਫੋਲੋਵਰਸ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਸਮਝੋ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਹੇ ਸੋਭਾਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਲੈਕਿਕ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੇ ਹੋਰ ਸਭ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ (ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੋ)....ਜੇਕਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਰਗਤੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਥੱਲੇ, ਕਦੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਉਤਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਰਹੇ ਹੋ? ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯਾਦ ਤੇ। ਉਪਰ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਰੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਉਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਤਾਂ ਸਬਜੈਕਟ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾ ਹੀ ਯੋਗ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਮੇਹਨਤ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਇਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਇਸਵਰੀਏ ਕੁਟੁੰਬ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਉਸਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ! ਭਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਾਂਗੇ? ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ? ਬਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਭ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੋਰ ਮੁਕੁਟ ਧਾਰੀ ਇਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ? ਇਹ ਹੈ ਬੜਾ ਉੱਚਾ ਗਿਆਨ। ਉਚੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਬੜੀ ਡਿਫੀਕਲਟੀ(ਮੁਸ਼ਕਿਲ) ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਹਿਜ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਡਿਫੀਕਲਟ ਕਿਉਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਇਸਵਰੀਏ ਮੱਤ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕੰਟਰਾਸਟ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹਾਂ? ਹੁਣ ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਕਿਥੇ? ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮੱਤ ਹੈ, ਅਨੇਕ ਮਤ ਨਾਲ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਸਲੋਗਨ ਹੈ - "ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।" ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਬੜਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਫੇਰੀ ਕੱਢੇ। ਬੋਲੇ, ਹੇਵਨਲੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਦਾ ਅੰਤ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੇਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਪਰਚੇ ਸੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮੈਂ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਹੈਵਨ, ਫਿਰ ਹੈ ਹੇਲ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਮਤਲਬ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ, ਥੋਲੇ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਲਟੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਨਾਲ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਇਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੀ ਮੋਹ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੰਸ ਬਗੁਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮੋਹ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲੇਗਾ? ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ (ਹਾਲਾਤ) ਦੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੰਡਟ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਫੱਸਦੇ ਹੋ? ਪੇਟ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਸ ਦੋ ਰੋਟੀ ਖਾਓ ਹੋਰ ਕੋਈ ਫੁਰਨਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧੰਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗਾ? ਭੀਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਘਰ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕਿ ਭੀਖ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। 21 ਜਨਮ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰੰਕ ਤੱਕ ਸਭ ਇਥੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਉਥੇ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਇਥੇ ਸਦਾ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੱਗ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਚਲਨ ਨਾਲ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ? ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਨਾਂ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਪਦ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦਾ ਵੀ ਆਵੇ, ਬੋਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹ ਚਿੰਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ? ਕੀ ਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸੁੱਖ ਦਿਓ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈਵਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ? ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੋਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਵੇਗਾ ਹੀ ਕੀ? ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ। ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮੰਗਣਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਹੀ ਮੰਗਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੇਸ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੰਭਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘੋੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਕਮਾਈ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਧਨੀ ਜਰੂਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਉਥੇ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਰੇਸ ਆਦਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੋ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਹਰੇਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਝੜਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਕੀ-ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਭੰਬੇਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਕੋਈ ਘੱਟ ਥੋੜੀ ਲੱਗੇਗੀ। ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਰਹੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਢੇਰ ਬੰਬ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਗੈਸ ਪੋਇਜ਼ਨ ਆਦਿ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹਵਾ ਚਲਣ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਾਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਲਵੋ। ਮੋਹਨਤ ਕਰੋ। ਟੂ ਮਚ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਜਾਓ। ਕਿੰਨਾ ਚਿੰਤਨ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੁਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਵੋ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਪਰ ਪਤਾ ਥੋੜਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੱਲ ਪੂਜਾਰੀ ਸੀ, ਅੱਜ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਇਆ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਅੰਦਰੋਂ ਇਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਇਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਇਆ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਚਿੰਤਰ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ? ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ

ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਰੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਆਇਆ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਸਤੂਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਤੂਤੀ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਿਆਸ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫਲਾਨਾ ਹੋ....ਇਹ ਤਾਂ ਗਲਾਨੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਉਪਕਾਰ, ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹਾਰ-ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਮੱਤ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ। ਹਰੇਕ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੇ। ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤ ਵੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਭਗਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਫਿਰ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮੇਹਨਤ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਘੱਟ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਰੋਜ਼ 100 ਮਾਲਾ ਫੇਰੇ, ਫਿਰ ਕੋਠਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ-ਫੇਰਦੇ ਘੰਟਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ਰਾਮ-ਰਾਮ ਦੀ ਧੁਨੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠੇ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਖੁੱਦ ਕਰਣਗੇ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਿਹਾ ਮਿੱਠਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੰਕ ਉਤਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਜਰੂਰ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਟੂ ਮਚ ਝੰਝਟਾਂ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ।

2. ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਮਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੋਹ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਨੇਲਜ਼ ਦੀ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਨਾਲ ਰਾਂਗ(ਗਲਤ) ਨੂੰ ਰਾਈਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਭਵ:

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੇਲਜ਼ ਇਜ਼ ਲਾਈਟ, ਮਾਈਟ। ਜਿਥੇ ਲਾਈਟ ਮਤਲਬ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਰਾਂਗ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਈਟ ਹੈ, ਇਹ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਰਥ ਹੈ - ਤਾਂ ਰਾਂਗ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਰਾਂਗ ਕਰਮਾਂ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਦਾਰ, ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ, ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਵੇਂ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ.....ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਾਂਗ ਨੂੰ ਰਾਈਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜੇ ਸਦਾ ਸੁਭ ਚਿੰਤਕ ਅਤੇ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
